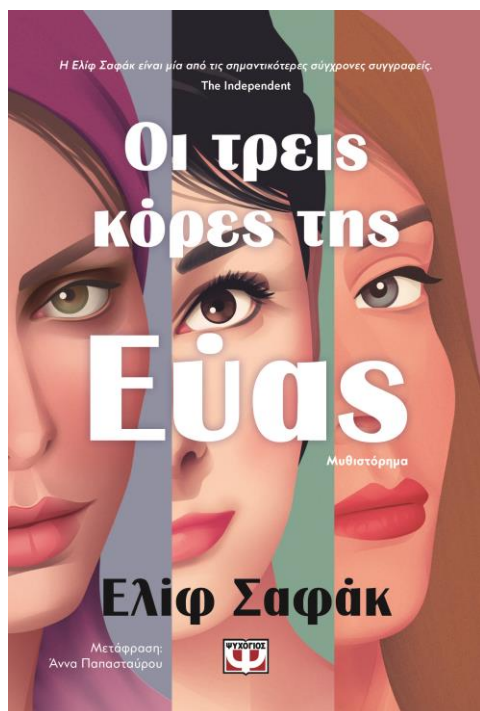

«Οι τρεις κόρες της Εύας»: Ένα φοβερά γοητευτικό μυθιστόρημα

Ένας νεαρός ληστής, η κλοπή μίας τσάντας, μία απερίσκεπτη καταδίωξη και μία πολารόντ φωτογραφία που απεικονίζει τρία νεαρά κορίτσια, τρεις φοιτήτριες στην Οξφόρδη, γίνονται η αφορμή για ένα ταξίδι στο παρελθόν, για ένα ταξίδι στα φοιτητικά χρόνια της Πέρις, μίας ευκατάστατης και επιφανούς Τουρκάλας νοικοκυράς, η οποία καθοδόν προς μία δεξίωση, στην Ιστανμπούλ, πέφτει θύμα ληστείας από έναν νεαρό ζητιάνο-τοξικομανή.

Η Πέρι, η μοναδική κόρη της οικογένειας Ναλμπάντογλου, μεγαλώνει σε μία μικρομεσαία γειτονιά της Ιστανμπούλ, με τους δύο αδερφούς της, αλλά και τους γονείς της, τον ορθολογιστή πατέρα της, Μενσούρ, που αμφισβητεί τον Θεό και κατακρίνει καθετί που τον αφορά,

αντιτείνοντας επιχειρήματα που θεμελιώνονται στη λογική και την επιστήμη, και τη βαθιά θρησκευόμενη μητέρα της, Σέλμα, οι καθημερινές θρησκευτικές τελετουργίες της οποίας, σε συνδυασμό με την ακλόνητη πίστη της στην ύπαρξη του Θεού, δημιουργούν ένα βαθύ χάσμα επικοινωνίας ανάμεσα σε εκείνη και τον σύζυγο της, με τις συχνές οικογενειακές τους μάχες να αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της οικογενειακής τους καθημερινότητας.

Η Πέρι ανατρέφεται σε ένα έντονα συγκρουσιακό περιβάλλον, με την ίδια να καλείται αρκετές φορές να επιλέξει πλευρά. Μη θέλοντας ωστόσο να στεναχωρήσει κανέναν από τους δύο γονείς της, προσπαθεί να διατηρήσει μία ισορροπία ανάμεσα τους. Η τριγωνοποιημένη αυτή σχέση σε συνάρτηση με τους καθημερινούς καβγάδες των γονιών της, τραυματίζουν υποσυνείδητα και ανεπανόρθωτα την μικρή Πέρι, για την οποία οι σπουδές στην Οξφόρδη, θα αποτελέσουν μία δίοδο προσωρινής διαφυγής, μιας και όπως αναφέρει η συγγραφέας μέσα στο βιβλίο της «Σε τούτα τα μέρη, κάθε πεπρωμένο αντιμετωπίζονταν ως προδιαγεγραμμένο...». Έτσι και η Πέρι θα γυρίσει πίσω στην πολύβουη γενέτειρα της, την Ιστανμπούλ, με μία προδιαγεγραμμένη θα λέγαμε ζωή, να την περιμένει. Αν και ύστερα από όλα όσα συνέβησαν εκεί στην Οξφόρδη, ανάμεσα στην Πέρι, τις φίλες της και τον καθηγητή θεολογίας και φιλοσοφίας, τον Αζούρ, τίποτα πια δεν θα μπορούσε να είναι το ίδιο με πριν.

Η Ελίφ Σαφάκ για άλλη μία φορά τολμά να αναμετρηθεί με ένα πολύπλοκο και διαχρονικό ζήτημα αυτό του Θεού. Η επιλογή του θέματος θα μπορούσε φυσικά να χαρακτηριστεί ιδιαίτερα τολμηρή, ειδικά αν αναλογιστούμε πως για τον μουσουλμανικό κόσμο η βαθιά και ακλόνητη πίστη στο Θεό, καθώς και η αδιαμφισβήτητη ύπαρξη αυτού, αποτελούν δύο χαρακτηριστικά του γνωρίσματα, τα οποία ωστόσο η συγγραφέας προσεγγίζει με ιδιαίτερο σεβασμό και ενσυναίσθηση, μέσα από την ιστορία της μυθιστορηματικής της ηρωίδας.

Χωρίς ίχνος κριτικής, χωρίς διάθεση ειρωνείας, αλλά με μία καθαρή και διαυγή προσέγγιση, η Ελίφ Σαφάκ επιλέγει να παραθέσει ποικίλες και αντίθετες μεταξύ τους απόψεις και στάσεις ζωής σχετικά με τον Θεό, την πίστη, αλλά και το αρχετυπικό ερώτημα που αφορά στην ύπαρξη του, σε μία προσπάθεια σφαιρικής προσέγγισης του υπαρξιακού αυτού ζητήματος. Σε μία βαθιά ανθρώπινη και ειλικρινή προσπάθεια, να κατανοήσει κάθε πλευρά και ίσως να λάβει και τις δικές τις προσωπικές απαντήσεις στο ερώτημα αυτό. Παρόλα αυτά, η ίδια δεν πέφτει στην παγίδα του να καθοδηγήσει τη σκέψη του αναγνωστικού κοινού, να δώσει συγκεκριμένες απαντήσεις ή ακόμα και να προσηλυτίσει.

Η Ελίφ Σαφάκ πολύ έξυπνα τοποθετεί στο επίκεντρο του συγγραφικού της ενδιαφέροντος την Πέρι, την μπερδεμένη θα λέγαμε βασική της ηρωίδα, η οποία ακροβατεί ανάμεσα στην αμφισβήτηση του Θεού και όσων περικλείει η πίστη σε αυτόν, ενώ ταυτόχρονα έχει ανάγκη να πιστέψει στην ύπαρξη του και να μετατραπεί αυτή η πίστη σε ένα απάγκιο παρηγοριάς και γύρω από την οποία περιστρέφονται οι δύο εκ διαμέτρου αντίθετες φίλες της, η άθρη Σιρίν και η βαθιά θρησκευόμενη Μόνα, οι οποίες μέσα από τον τρόπο που προσεγγίζουν τα θεολογικά ζητήματα, πρεσβεύουν δύο διαφορετικές στάσεις ζωής!

Ολοκληρώνοντας, λοιπόν, οι ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ είναι ένα φοβερά γοητευτικό μυθιστόρημα, που σαφώς και δεν απαντά στο αρχετυπικό ερώτημα περί της ύπαρξης ή μη του Θεού, όμως μέσα από την έξυπνα δομημένη πλοκή του η Ελίφ Σαφάκ καταφέρνει να θέσει επιτυχώς σε λειτουργία τον βασικό μηχανισμό-σκοπό της Λογοτεχνίας και της Τέχνης γενικότερα, που δεν είναι άλλος από το να θέτει ερωτήματα και όχι φυσικά να δίνει απαντήσεις!

Αναζητήστε το!